

พยาบาล.... วิชาชีพที่จับถ่วงรัก

แพรวพลอย พานเพ็ชร *

Pairploy Panpech *

เคยได้ยินชื่อโรงเรียนความอดทนไหมคะ ที่นี้แหละคะ ที่ฉันเติบโตมาตลอด 4 ปี สิ่งที่ได้เรียนรู้จากที่นี่ในทุกๆ วัน คือ ความอดทน หลายๆ ครั้ง ก็รู้สึกตัวเองจะผ่านมันไปไม่ได้ แต่สุดท้ายเราก็ผ่านมันไปได้ โดยอาศัยสองอย่างคือ ความอดทนและความพยายาม วันแรกที่เข้ามา พ่อกับแม่บอกว่าอดทนนะลูก อาจารย์บอกเราทุกคนต้องอดทน รุ่นพี่บอกว่าน้องต้องอดทน เพื่อนบอกว่าเธอต้องอดทน คำที่ถูกฝังลงในสมองและยังลึกลงไปใจคือ คำว่า อดทน ซึ่งแน่นอนว่าเราทุกคนก้าวผ่านอุปสรรคต่างๆ ได้เพราะความอดทนและความพยายามที่ไม่เคยทรยศเรา โรงเรียนแห่งนี้ไม่ได้สอนแค่ความอดทนและความพยายาม แต่คุณค่าของชีวิต ฉันก็ได้เรียนรู้จากที่นี่ มีรุ่นพี่คนหนึ่งบอกกับฉันว่า ตอนนี้น้องอาจจะรู้สึกไม่ชอบงานพยาบาล แต่เมื่อฉันได้ไปฝึกงาน ได้ดูแลคนไข้ สักวันหนึ่งฉันจะหลงรักวิชาชีพนี้ และวันที่ฉันได้ฝึกงานก็มาถึง สำหรับฉันนั้นเป็นช่วงเวลาที่มีแต่ความเครียด ความกดดัน ความกังวล พุดง่าย ๆ คือฉันแทบไม่มีความสุขเลย ฉันถามตัวเองเสมอว่าอะไรจะทำให้ฉันรักในวิชาชีพนี้ ทำไมฉันหาไม่เจอสักที และฉันก็ได้พบกับคุณลุงคนหนึ่ง เป็นผู้ป่วยติดเตียง ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย ฉันได้ช่วยดูแลเขาแค่หนึ่งวัน ฉันพยายามดูแลเขาอย่างดี ในตอนที่ช่วยพี่พยาบาลดูแลเสมหะให้คุณลุง คุณลุงพยายามยกมือขึ้นมา สายตาที่คุณลุงมองมาที่ฉัน ฉันเห็นถึงความเจ็บปวด ความทรมาน คุณลุงอยากให้หยุด ฉันรู้สึกสงสาร คิดแค่ว่าจะทำอย่างไรให้คุณลุงไม่เจ็บ ตอนนั้นฉันทำได้แค่ยกมือไปลูบบริเวณหน้าอก และบอกว่าอีกนิดเดี๋ยวจะคะ คุณลุงเสมหะแล้วจะได้กินข้าวกัน นั่นเป็นวันสุดท้ายที่เราได้เจอกัน เพราะฉันต้องย้ายไปฝึกวอร์ดอื่น แต่แววตาของคุณลุงวันนั้นฉันยังจำได้ดี และจำได้ว่า

ก่อนจะบอกลา ฉันให้คำสัญญากับตัวเองว่าฉันจะดูแลคนไข้ของฉันให้ดี และในวันนี้ อาจารย์สอนฉันเรื่องความใส่ใจ เมื่อใดก็ตามที่เราทำงานตามหน้าที่ เราก็จะได้แรงงาน แต่ถ้าเราเพิ่มความใส่ใจลงไป สิ่งที่ได้เพิ่มมาคือ ความรู้สึก ความรู้สึกอะไรสักอย่างที่เกิดขึ้น แน่ใจว่ามันเป็นความรู้สึกที่ดี เพราะสิ่งที่เราให้ไปคือ ความปรารถนาดี ถือเป็นช่วงเวลาที่เราคิดว่าเรากำลังเริ่มต้นให้เปิดใจกับการเป็นพยาบาลมากขึ้น แต่ยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่ตามมา เพราะยังบอกไม่ได้ว่าความรักในวิชาชีพนี้เป็นอย่างไร จนกระทั่งวันสุดท้ายของการฝึกงานในปี 2 ในวอร์ดเด็ก ฉันดูแลเด็กคนหนึ่ง อายุ 1 เดือน น้องเป็นโรคที่ฉันไม่เคยรู้จักมาก่อน ชื่อโรคก็ไม่เคยได้ยิน น้องมีก้อนเนื้อขนาดใหญ่ที่คอ ทำให้หายใจลำบาก ฉันเห็นคำว่า end of life ในชาร์ตคนไข้ ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเด็กคนหนึ่งต้องมาเจออะไรแบบนี้ สายยังไม่ได้เติบโต ยังไม่ได้วิ่งเล่น ยังไม่ได้กลับบ้าน แม่แต่จะเรียกพ่อกับแม่ด้วยซ้ำ ฉันดูแลน้องคนนี้และได้คิดอะไรหลายอย่าง ฉันกำลังเรียนรู้การมีชีวิต น้องเขาร้องไห้ตลอด แต่เมื่อพ่อมาเยี่ยม พ่อจะอุ้มลูกมานอนอยู่บนอกพ่อ พุดคุยกับลูก หอมแก้มลูกด้วยความอ่อนโยน น้องจะหยุดร้อง เพียงแต่พ่อหรือแม่โอบอุ้ม ด้วยโรคที่น้องเป็น หน้าตาน้องอาจจะไม่ได้น่ารักเหมือนเด็กคนอื่น แต่พ่อกับแม่ก็รักน้องมากที่สุด ฉันจึงคิดว่าคนไข้อาจจะไม่ได้เป็นคนสำคัญของหมอหรือพยาบาล แต่เขาคือคนสำคัญของครอบครัวของเขา แต่หมอ พยาบาล ทุกคนในโรงพยาบาลคือคนสำคัญที่จะช่วยให้เขาได้กลับไปอยู่กับครอบครัวของเขา ไปอยู่กับคนที่เขารัก นั่นเป็นวันที่ฉันค้นพบว่านี่คงเป็นสิ่งที่ฉันตามหา การเห็นคุณค่าของชีวิต การมีความสุขที่ได้ทำเพื่อคนอื่น เป็นวันที่ฉันอยากเป็นพยาบาลด้วยความรู้สึกจริง ๆ และ

* นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 4 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

ฉันจะต้องเป็นพยาบาลที่ดีและช่วยเหลือคนอื่นให้ได้เวลาที่ฉันดูแลคนไข้ ฉันไม่คิดว่าตัวเองเป็นนักศึกษาพยาบาล แต่ฉันคิดว่าฉันคือคน ๆ หนึ่ง คนที่ฉันดูแลเขา คือคนในครอบครัว ฉันกำลังดูแลคนในครอบครัว เมื่อนั้นฉันก็ไม่ต้องคิดหาคำตอบว่าทำไมต้องทำอะไรจะต้องทำ เพราะหน้าที่ แต่ฉันทำเพราะอยากดูแลเขา

ฉันค้นพบว่าถ้าเรารักในสิ่งที่ทำ สิ่งแรกที่เราจะได้รับ คือ ความสุข ฉันใช้หลักคำสอนตามหลักธรรมจากท่าน ว.วชิรเมธี มาใช้ในการทำงาน คือ เกียรติของคน อยู่ที่ การน้อมตนลงรับใช้เพื่อนมนุษย์ เป้าหมายในการทำงาน คงเป็นแค่ฉันมีความสุขที่ได้ไปทำงาน คนที่ฉันดูแลมีความสุข และได้กลับไปอยู่กับคนที่เขารัก หรือแม้แต่ในวาระสุดท้าย

ของชีวิตคน ก็อยากช่วยให้เขาสุขสงบ ฉันแค่อยากมีความสุขและคนรอบตัวฉันมีความสุข ฉันคิดว่าแค่นั้นคงเพียงพอแล้ว

ในวันที่ต้องเจอกับอุปสรรคและปัญหา ฉันคงผ่านไปไม่ได้ถ้าไม่มีครอบครัวของฉัน อาจารย์ของฉัน พี่พยาบาลของฉัน เพื่อนของฉัน คนไข้ของฉัน ขอบขอบคุณคนในชีวิตที่ทำให้ฉันเป็นในวันนี้ ตลอดเวลา 4 ปีที่ผ่านมา ไม่ได้สุข ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ได้ทุกข์ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนทำให้เราได้เรียนรู้ ฉันคิดว่าหลายคนคงเคยเป็นแบบฉัน แต่ฉันอยากส่งต่อคำพูดที่ว่า สักวันเราจะหลงรักในวิชาชีพนี้ แค่ต้องหาให้เจอด้วยหัวใจของตัวเอง และหวังเหลือเกินว่า จะได้เติบโตอย่างมีความสุขในวิชาชีพนี้